

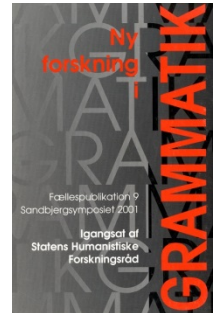
Ny Forskning i Grammatik

Titel: En instruksional analyse af den bestemte artikel i spansk

Forfatter: Helle Dam & Lotte Dam

Kilde: H. Leth Andersen, K. Jensen og H. Nølke (red.).
Ny Forskning i Grammatik 9, 2002, s. 47-58

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nfg/issue/archive>

© Forfatterne og Syddansk Universitetsforlag 2002

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af *Ny Forskning i Grammatik* (1993-2012) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

En instruksional analyse af den bestemte artikel i spansk

Helle Dam & Lotte Dam

1. Problemkompleks og antagelser

Semantiske studier i artikelparadigmer beskriver typisk den bestemte artikel i en taksonomisk fremstilling ved en række forskellige referencetype- eller anvendelsestyper (se f.eks. Korzen (1998) og Hawkins (1978)). Udgangspunktet for en klassificering af referencetyper kan f.eks. være lokaliseringen af referenten (anatorisk, deiktisk eller associativ reference). Bestemte nominalsyntagmer kan i henhold hertil bruges til at udtrykke sådanne typer, der således forstås som præeksisterende i den bestemte artikel. Konsekvensen heraf er at artiklen fremstilles som om den indeholder flere forskellige betydninger. Der er således ikke tale om en homogen karakteristik af den bestemte artikel som udtryksklasse. Man støder i litteraturen på flere måder at skelne mellem referencetyper. En anden skelnen er partikulær over for generisk reference. Nogle grammatikere taler om en decideret artsartikel. En logisk konsekvens heraf er at der derfor også må være en partikulær artikel – dvs. flere forskellige bestemte artikler.

Udgangspunktet for en klassificering af referencetyper kan således være forskelligt. Termerne anatorisk, deiktisk og associativ reference anvendes om **måden** hvorpå identifikationen af en given størrelse sker, mens partikulær og generisk reference er betegnelser for hvordan selve entiteten der refereres til, opfattes.

Et yderligere problem ved taksonomiske fremstillinger er at der ved konfrontation med data kan genereres nye typer som der ikke er taget højde for i systemet. Man vil i yderste konsekvens fortsætte med at skabe nye typer og dermed skabe et meget detaljeret, uoverskueligt og ufærdigt system.

Et andet problem er at ikke alle syntagmer lader sig klassificere entydigt. Et eksempel herpå er følgende:

- (1) *Dame el artículo* (“giv mig artiklen”)

I den tekst hvori denne sætning forekommer, optræder substantivet *artículo* i et nominalsyntagme, *este artículo* (“denne artikel”) ca. 20 linier før i teksten. Samtidig får vi at vide at en person står med en artikel i hånden. Hvis vi skal anvende en klassifikation med lokalisering som udgangspunkt, er det vanskeligt at afgøre om *el artículo* skal klassificeres som anafor til det tidligere forekommende nominalsyntagme, eller om det refererer til objektet i ytringssituationen.

En taksonomisk tilgang til artikelparadigmet er derfor problematisk. Konsekvensen er en uensartet fremstilling af artikelparadigmet, der ikke lever op til principperne om uniformitet og generalisering.

Udover det taksonomiske problem er forholdet mellem sproglige udtryk og ting i verden problematisk. Reference defineres som bekendt traditionelt som en relation mellem sprog og verden. Denne relation betragtes ofte som en direkte relation hvor sproglige udtryk peger direkte på ting i verden. Denne karakteristik forudsætter et et-til-et forhold mellem sprog og verden. Dette er problematisk da vi ikke kan forklare lingvistiske udtryk der ikke peger på egentlige forekomster i verden. Det kan for eksempel være når vi taler om imaginære ting som f.eks. trolde og feer, men det kan også være når vi identificerer et objekt ved at beskrive et andet objekt, som for eksempel i følgende sætning:

- (2) *José Cela es un autor muy leído* (“José Cela er en meget læst forfatter”)

I en bogstavelig forståelse af denne sætning læser man personen José Cela. Men det man egentligt forstår, er at der er mange der læser José Celas bøger. Vi er altså i stand til at lave en konceptuel kobling mellem en forfatter og hans værker. Der er altså ikke tale om at de sproglige udtryk i denne sætning peger direkte ud i verden.

Efter vores opfattelse er det muligt at give en ensartet beskrivelse af den bestemte artikel i spansk. Vi antager at den bestemte artikel har

én betydning, der kan give anledning til etablering af referencetyper, som her forstås som de måder hvorpå selve entiteten der refereres til, opfattes.

Grundlæggende mener vi at en entitet kan opfattes på to måder. En entitet kan forstås som en samling, en matrix, af egenskaber der er essentielle for at **være** den pågældende entitet, dvs. generisk reference. Dette kaldes hos Fauconnier en **rollelæsning**. Hvis disse egenskaber samles i en bestemt entitet, er referencen partikulær. I Fauconniers terminologi er der tale om en **værdilæsning**. Det essentielle ved denne distinktion er at der ikke er tale om to særskilte referencetyper. Rollen er primær i forhold til værdien, rollen "ligger bagved" værdien så at sige. Kort sagt kan den bestemte artikels betydning altså give anledning til enten rollelæsning (generisk reference) eller til værdilæsning (partikulær reference). Det er konteksten der er afgørende for om det er den ene eller den anden læsning der fremkommer. Konteksten består af information af såvel lingvistisk som ekstralingvistisk materiale der inddrages i en interpretationsproces.

Det ses nu at reference ikke forstås som en statisk relation mellem sproglige udtryk og ting i verden som i traditionel referenceteori. I stedet definerer vi reference kognitivt som en relation mellem konceptualiseringer af entiteter skabt af modtagere af sproglige udtryk.

Vi vil i det følgende foreslå en enhedsbetydning for den bestemte artikel på spansk og sandsynliggøre den ved en analyse af en række eksempler. Den teoretiske tilgang som vi vil anvende til dette formål, er **instruktionel**.

2. Den instruksionele tilgang

Det er vores opfattelse at en instruksionele tilgang kan forklare den bestemte artikel i spansk på en ensartet måde. Generelt vil vi karakterisere denne retning som kognitiv i den forstand at betydning og reference ikke ses som noget på forhånd fastlagt, men som noget der konstrueres mentalt hos modtager gennem en diskurs. Den information der indeholdes i en diskurs, er altså input til en interpretationsproces. Modtager modellerer dette input i en række mentale repræsentatio-

ner, eller mentale modeller, i sin gang gennem diskursen således at hver ny information løbende opdaterer de modeller der allerede er skabt. Mentale modeller kan ekspliciteres teoretisk på forskellig måde. Som eksempler på teoretikere der arbejder med mentale modeller, kan nævnes Fauconnier, Dinsmore, Kamp og Johnson-Laird.

I denne tilgang til betydning har ordene således ikke en på forhånd fastlagt betydning, sådan som det traditionelt forklares i kompositionalitysprincippet. Betydning skabes i kommunikationssituationer på baggrund af sproglig information. Definerende kan vi sige at betydningen af et sprogligt udtryk opstår som følge af en interpretationsproces foretaget af modtager på basis af sproglig information. Modtager trækker dernæst på information fra konteksten for at kunne præcisere informationen fra selve det sproglige udtryk.

Mere specifikt definerer vi betydningsbegrebet som et kompleks af grammatisk og leksikalsk betydning. Disse er kategorialt forskellige. Leksikalsk betydning angår leksemer, og grammatisk betydning grammemer. Hvor man om leksemers betydning kan sige at de beskriver kategorier, er det straks vanskeligere at sige hvad grammemer beskriver. Hvad beskriver f.eks. den bestemte artikel? I stedet for at sige at den bestemte artikel beskriver noget, vil vi sige at den *instruerer*. Eller mere generelt: Vi vil antage at grammemer instruerer; de har en instruksional værdi. De instruerer om hvad vi skal gøre med de kategorier der beskrives af leksemene. Til et grammem hører én instruksional værdi. Det er denne værdi der danner basis for forskellige læsninger. Det er på baggrund af interaktionen mellem grammatisk og leksikalsk betydning at betydningen af et sprogligt udtryk opstår.

3. Forslag til en instruksional værdi for den bestemte artikel

Den bestemte artikel har altså grammatisk betydning og instruerer modtager om hvordan det leksem som den determinerer, nemlig den kategori som den semantiske kerne i nominalsyntagmet beskriver, skal opfattes. Som før nævnt, er vores formål at give en ensartet forklaring af den bestemte artikels betydning. Vi vil derfor ikke opstille forskellige instruksionalle værdier for forskellige forekomster af den bestemte artikel, men i stedet foreslå én instruksional værdi. Det er desuden

et krav til denne værdi at den skal være singularer for den bestemte artikel, dvs. der må ikke være sammenfald mellem forskellige gramme-mers instruksionele værdi. Vores forslag til en instruksioneel værdi for den bestemte artikel lyder som følger:

Indsæt en entitet i en mental model, og skab en relevant referentiel forbindelse til en anden entitet i modellen der matcher den betydning som den semantiske kerne i nominalsyntaxen beskriver.

Forudsætningen for denne karakteristik er at der præsупponeres en entitet som man kan skabe en referentiel forbindelse til. En sådan entitet skal ikke forstås som en entitet i verden, men som en mental repræsentation, en konceptualisering, der skabes hos modtager. Med andre ord medfører ovenstående karakteristik en præsupposition om eksistens; ikke i verden, men i en mental model.

En tydelig fordel ved at lade reference foregå i en mental model er at det er uden betydning om vi taler om faktisk eksisterende størrelser eller om fantasiføstre.

Reference er således flyttet fra verden og ind i en mental model. I en kognitiv tilgang indsætter sproglige udtryk entiteter i mentale modeller, og det er mellem disse entiteter at den referentielle forbindelse skabes. En logisk konsekvens af denne antagelse er at skellet mellem for eksempel tekstuel og situationel reference ophæves, som eksemplificeret på følgende måde:

- (3) *y una vez que se pone el sol.....* (“...når solen endelig er gået ned...”)
- (4) *Llegaron un policía y dos periodistas; el policía se alojó en el mejor hotel* (“der kom en betjent og to journalister; betjenten tog ind på det bedste hotel”) (Jensen (1990: 18))

I det første eksempel gives den præsupponerede entitet ved baggrundsviden, og i det andet introduceres den af et sprogligt udtryk, et ubestemt nominalsyntaxme. I begge eksempler er der tale om værdilæsning, men den information der er trukket på i interpretationsprocessen, er af forskellig karakter.

4. Eksempelgennemgang

Vi vil med udgangspunkt i den foreslåede instruksionsværdi for den bestemte artikel forklare en række eksempler på bestemte nominalsyntagmer i forskellige kontekster. Som før nævnt, er det en forudsætning for vores foreslåede instruksionsværdi for den bestemte artikel at der er en entitet der kan skabes en relation til.

I eksempel (4) antager vi at det ubestemte nominalsyntagme *un policía* i denne sekvens introducerer en ny entitet i en model. Denne entitet gives en beskrivelse ved leksetet [POLICIA]. I den videre læsning af sekvensen optræder det bestemte nominalsyntagme *el policía*. Ifølge den instruksionsværdi for den bestemte artikel skal der indsættes en entitet i modellen der indgår i en referencerelation med en allerede eksisterende entitet. Vi afsøger derfor modellen for en entitet der matcher beskrivelsen [POLICIA], og finder entiteten indsat af *un policía*. Vi har nu etableret en værdilæsning af entiteten i modellen. Det er i dette eksempel leksikalsk information der gør at vi kan relatere de to entiteter i modellen.

(5) *El lobo tiene cuatro patas* (“ulven har fire ben”)

Også her indsætter det bestemte nominalsyntagme en entitet i en model der ifølge den instruksionsværdi for den bestemte artikel skal indgå i en referentiell relation med en allerede indsat entitet. Vi leder nu i modellen efter en sådan, men konteksten, dvs. prædikatet, giver ikke informationer om en individualiseret entitet, og vi forstår i stedet entiteten som uindividualiseret, altså som en rolle. Når vi således skaber en referentiell relation i modellen, er det altså til en entitet forstået som type.

(6) *El lobo es un mamífero* (“ulven er et pattedyr”)

Også dette eksempel har rollelæsning. Nogle skelner dog mellem denne type og den der blev eksemplificeret i (5). Den proposition der ytres i eks. (6), kan ikke bestrides: hvis man er en ulv, er man nødvendigvis et pattedyr. Med hensyn til eksempel (5) kan man derimod godt forestille sig at man møder en trebenet ulv. Denne forskel skaber hos nogle teoretikere basis for at etablere to referencetyper (se f.eks. Kor-

zen (1998)). Vi mener dog ikke at der er belæg for at opretholde denne distinktion. For det første er det i en kognitiv tankegang uden betydning om prædikatet tillader undtagelser eller ej med den virkelige verden som referencepunkt. For det andet er det, selvom man har den virkelige verden som referencepunkt, efter vores opfattelse uproblematisk at etablere en rollelæsning selvom der skulle være afvigelser fra prototypen da defaultlæsningen er prototypen.

(7) *El lobo se está extinguiendo* (“ulven er ved at uddø”)

I dette eksempel er den betydning verbet beskriver, essentiel for interpretationen af nominalsyntaxmet. *Extinguir* er et såkaldt kollektivt verbum, dvs. det forudsætter at subjektet beskriver en flerhed af entiteter. Der genereres derfor en læsning af *el lobo* hvor den entitet det indsætter i modellen, ikke forstås som en enkelt entitet, men som en type hvoraf en flerhed af instantieringer over en periode i tid formindskes i antal.

(8) *El otro día en el zoológico los niños se entristecieron al ver al oso polar. El pobre animal se balanceaba constantemente con la mirada perdida y con un aire de desesperación* (“forleden dag da vi var i zoologisk have, blev børnene kede af det da de så isbjørnen. Det stakkels dyr vuggede hele tiden fra side til side med et fortabt og desperat blik i øjnene”)

I dette eksempel introducerer det bestemte nominalsyntaxme (*el oso polar*) en entitet i modellen der relaterer sig til en allerede indsat entitet. Denne forbindelse skabes ved information fra den semantiske kerne i det styrende nominalsyntaxme i præpositionssyntaxmet, *en el zoológico*. Vores viden om verden giver os den information at zoologiske haver ofte har isbjørne. Dernæst indsætter *el pobre animal* endnu en entitet der skal indgå i en referentiel relation med en allerede eksisterende entitet. Informationen til at skabe denne relation får vi fra lekserne [OSO POLAR] og [ANIMAL] (vi ser her bort fra at det sidstnævnte syntaxme indeholder et adjektiv). Der er her ikke leksikalsk sammenfald som i eksempel (4), men derimod om et hyponomiforhold hvor [ANIMAL] er hyponym for [OSO POLAR]. Denne information bruger vi til at skabe en referentiel forbindelse mellem de to

entiteter i modellen. Dette eksempel viser hvordan den leksikalske information fra det bestemte nominalsyntagme interagerer i interpretationsprocessen med leksikalsk information fra et syntagme i den forudgående kontekst.

I det følgende eksempel har den substantivtype som kernen i nominalsyntagmet tilhører, indflydelse på interpretationsprocessen.

- (9) *Yo no creo que haya deteriorado la imagen de la Caixa, pero esto no lo puedo decir yo, sino los clientes* (“Jeg tror ikke at la Caixas image er blevet forringet, men det tilkommer ikke mig at vurdere det, men derimod kunderne”)

I dette eksempel optræder det bestemte nominalsyntagme *los clientes*. Den bestemte artikel instruerer os om at indsætte en entitet i en model og skabe en relation til en allerede indsat entitet. Den semantiske kerne udgøres af en form af leksetet [*CLIENTE*], der tilhører den gruppe af substantiver der kaldes relationelle substantiver. Relationelle substantiver kan betegnes som syncategorematiske i den forstand at deres betydning ikke er autonom – den er konceptuelt afhængig. Det er en inhærent del af det relationelle substantivs betydning at dets leksikalske struktur implicerer en konceptuel relation til andre entiteter der eventuelt er udtrykt ved en anden sproglig størrelse. Det er denne information der bidrager til fortolkningen af syntagmer som *los clientes*. For [*CLIENTE*]’s vedkommende kan dette forklares på den måde at man ikke kan være kunde uden at være kunde for nogen. I eksempel (9) vil vi ifølge denne antagelse afsøge modellen for en entitet som entiteten indsat af *los clientes* kan relateres til. Hvis vi antager at det bestemte nominalsyntagme, *la Caixa* (en katalansk bank), allerede har indsat en entitet i modellen (vi ser her bort fra at *la Caixa* er styrelse i et præpositions syntagme), er vi forsynet med den nødvendige information til at skabe en relationel forbindelse: ’kunde – bank’, og vi kan skabe en præcis interpretation af entiteten indsat af *los clientes* – det er kunder i banken la Caixa.

- (10) *El juez es el juez* (“dommeren er dommeren”)

Problemet i denne sætning er at den indeholder to identiske bestemte

nominalsyntagmer, der begge får os til at skabe reference – og til det samme/hinanden fordi de er ens. Man skal nu forklare hvordan sådan en sætning kan være informativ og altså ikke en tautologi. Som udgangspunkt indsætter begge syntagmer en entitet i en model. Hvis vi antager at SP-funktionen som grammatisk kategori er instruksional, kan vi formulere en værdi for den. Vi foreslår følgende instruksional værdi for SP-funktionen:

Applicer den deskriptive information fra leksetet i subjektspredikativet på entiteter der beskrives af syntagmet i subjektet

De to entiteter i modellen indsat af *el juez* og *el juez* vil ifølge denne instruks forstås i kraft af hinanden: de har samme referent i modellen. Vi søger efter en relevant betydning, og derfor fremkommer den tautologiske læsning ikke. I stedet forstår vi den ene som individualiseret og den anden som uindividualiseret således at vi anvender den beskrivelse syntagmet indeholder som en karakteristisk af den anden entitet. Den læsning vi dermed opnår er noget i retning af: *dommeren er nu engang dommeren*, dvs. med de karakteristika en sådan har.

Analysen af det næste eksempel viser hvordan verbalets bøjning i person og tal influerer på læsningen af nominalsyntagmet.

(11) *Todos los hombres sois iguales* (“Alle [I] mændene er ens”)

I eks. (11) står verbalet i 2. person pluralis, mens det bestemte syntagme i subjektet kun er markeret for tal. Denne kongruens som findes på spansk, gør at modtager er omfattet af den entitet som syntagmet indsætter i den mentale model. Dette indebærer at denne entitet opfattes som lænket til ytringssituationen som modtager jo er en del af. Ytringssituation kan kort defineres som noget der opstår som konsekvens af en ytring. Den omfatter, bortset fra ytringen selv, et deiktisk centrum, hvorfra ytringen udgår, og et orienteringspunkt, hvorimod ytringen rettes. Ytringssituationen kan desuden indeholde de ting der tales om¹.

1. Når vi her taler om ytringssituation, mener vi en konceptualisering af ytringssituationen.

I fortolkningen af nominalsyntagmet indsætter modtager en entitet i en mental model der er lænket til en allerede eksisterende entitet i modellen. Person og tal i verbalet instruerer ydermere modtager om at placere entiteten i modellen på det punkt hvorimod ytringen rettes, nemlig orienteringspunktet.

Når læsningen af sproglige udtryk er afhængige af ytringssituationen, taler vi om deixis. Vi mener dog ikke at deixis er kodet i den bestemte artikels indhold, men nærmere skal betegnes som en læsning der fremkommer som resultatet af interaktionen mellem interpretationen af det bestemte nominalsyntagme og den kontekst hvori det indgår.

Det følgende eksempel viser hvordan læsningen af bestemte nominalsyntagmer interagerer med andre nominalsyntagmer i sætningen.

- (12) *Se estaban comiendo el bocadillo de la mañana* (“De var ved at spise deres formiddagssandwich”)

I eks. (12) kan det bestemte syntagme i objektsfunktionen enten læses distributivt, hvor hvert medlem af de entiteter der beskrives i subjektet, får en sandwich, dvs. der genereres en plural betydning af syntagmet i singularis, eller den kan have den mere usandsynlige læsning hvor de entiteter der beskrives i subjektet, deler den samme sandwich. Man siger at sådanne sætninger er tvetydige idet de både kan have kollektiv og distributiv reference. Sætningen indeholder to nominalsyntagmer, et implicit syntagme som subjekt og et eksplicit som objekt. Læsningen af syntagmet der udgør objektet, er tvetydig pga. det plurale subjekt. Der er tale om en såkaldt skopus-afhængighed. Læsningerne betegnes som henholdsvis “læsning med udvidet objektskopus og “læsning med udvidet subjektskopus”.

Det er konteksten der giver os information til interpretationsprocessen. Hvis vi forestiller os den noget teoretiske situation at flere personer indtager den samme sandwich, forstår vi ytringen således at det er objektet der har skopus, eller rækkevidde, over subjektet. Hvis vi på den anden side forestiller os den mere naturlige situation at flere personer indtager hver deres sandwich, forstår vi ytringen således at det er subjektet der har skopus over objektet. I sidstnævnte tilfælde genere-

res der altså en læsning af den entitet som *el bocadillo* indsætter i modellen som et kompleks bestående af flere sub-entiteter. Lige gyldig hvilken læsning konteksten rummer information for, skabes der reference mellem entiteter i en mental model.

5. Opsummering

- Bestemte nominalsyntagmer bærer information til modtagers interpretationsproces.
- Denne information er kompleks: den består af leksikalsk og grammatisk betydning.
- Den bestemte artikel instruerer os om hvad vi skal gøre med den kategori som den semantiske kerne i nominalsyntagmet beskriver
- Den instruksionsværdi er singular.
- Nominalsyntagmer rummer generelt mulighed for enten rolle- eller værdilæsning.
- Eksempelgennemgangen viser at det er muligt med udgangspunkt i en singular instruksionsværdi for den bestemte artikel at forklare forekomster på en ensartet måde. Både information fra den semantiske kerne, yderligere grammatisk betydning i selve nominalsyntagmet og dertil kontekst og baggrundsviden inddrages for at opnå en præcis interpretation.

Henvisninger

- Cann, R. (1993). *Formal Semantics*. Cambridge University Press
- Dam, L. (2001). *En instruktionssemantisk analyse af ser + participio på spansk*. Ph.d.-afhandling, Aalborg Universitet. Uudgivet.
- Dam, H. (2001). *A referential analysis of definite NPs in Spanish*. Ph.d.-afhandling, HHÅ. Uudgivet.
- Dinsmore, J. (1991). *Partitioned Representations*. Klüwer Academic Press
- Donnellan, K. (1966). Reference and Definite Descriptions. In Ostertag, G. (ed.): *Definite Descriptions*. Cornell University, 1998.
- Fauconnier, G. (1994). *Mental spaces*. Cambridge University Press.
- Hawkins, J.A. (1978). *Definiteness and Indefiniteness*. Croom Helm.
- Herslund, M. (ed.) (1999). Nominalsyntagmet. I *DET FRANSKE SPROG*, foreløbig version, kap. VI. København.
- Jensen, K. (1990). *Spansk basisgrammatik*. Akademisk forlag.

- Johnson-Laird, P.N. (1983). *Mental Models*. Cambridge University Press.
- Kamp, H. (1984). A Theory of Truth and Semantics Representation. I Groenendijk, J., Janssen, T.M.V. and Stokhof, M. (eds.): *Truth, Interpretation and Interpretation. Selected papers from the Third Amsterdam Colloquium*. Dordrecht: FORIS, Publications.1-41.
- Kleiber, G. (1999). Associative anaphora and part-whole relationship: The condition of alienation and the principle of ontological congruence. I *Journal of pragmatics*, vol.31/3. 339-362.
- Korzen, I. (1999). At tale om ting. I *Copenhagen Working Papers in LSP*, vol. 2.
- Leonetti Jungl, M. (1999). El artículo. In Bosque, I. And Demonte, V. (eds.): *Gramática Descriptiva de la lengua española*. Editorial Espasa. 787-890.
- Thrane, T. (1997). Understanding Semantics. I Bache, C. and Klinge, A.: *Sounds, Structures and Senses*. Odense Universitetsforlag.